

DIE SWART LUTPERD

No. 31
Die Laaste
Kreet

braam le roux

Net toe die Luiperdman omdraai om weer na buite te gaan, is daar 'n oorverdoewende lawaai, en iemand gil. Die Luiperdman haas hom na buite en hy is net betyds om te sien hoe Claude in die kuil afgestamp word. Die heks dans rond en giggel, en Claude se krete word gesmoor toe twee groot krokodille hom uitmekaar skeur en elkeen met 'n stuk onder die modder verdwyn.

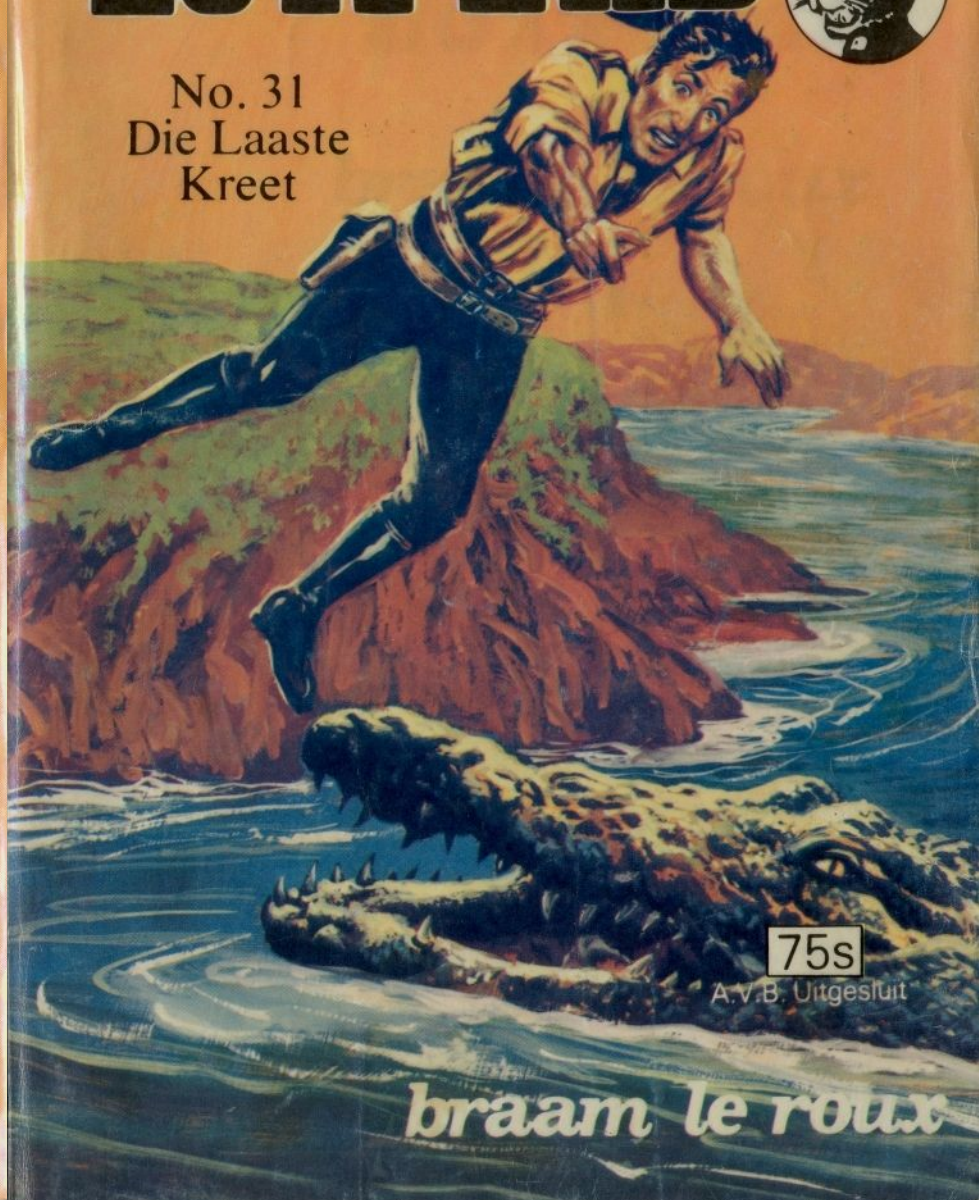
Syd gil nou ook en trap met sy voete voor die kuil vas. Die Luiperdman skiet egter soos 'n pyl uit 'n boog vorentoe. Die volgende oomblik sou Syd oor die rand van die kuil verdwyn het, maar die Luiperdman pak hom om sy lyf en ruk hom terug. Die Krokodilman die naaste aan hom kry terselfdertyd 'n hou teen die kakebeen. Twee krokodilmanne pak die Luiperdman, maar met 'n blitsige beweging van sy lyf gooi hy hulle dat hulle daar trek.

Stofomslag: Chris du Plooy

DIE SWART LUIPERD

No. 31
Die Laaste
Kreet

75s

A.v.B. Uitgesluit

braam le roux

INHOUD

Hoofstuk	Bladsy
1. „Die Kat-dier het baie Lewens”	3
2. Die Donker Woud	12
3. Maskers van die Dood	22
4. Die Uil Waarsku	32
5. Die Luiperdgees Waarsku	42
6. Arend uit die Lug	51
7. Die Swart Heks	59
8. Die Verdwyning van die Heks	68
9. Nag van Verraad	77
10. Die Laaste Kreet	86

„DIE KAT-DIER HET BAIE LEWENS”

’n Motor ruk tussen die bosse deur en hier en daar stamp hy gevaarlik sodat die insittendes teenmekaar aangegooi word. Die bestuurder kyk hier by die venstertjie uit en slaag ’n sug.

„Ons kan bly wees dat die motor se as nie al gebreek het nie.”

Hy vee die sweet van sy blas voorhoof af en kyk na die man wat hier agter hom sit. Dit is ’n stewig geboude kêrel met opgerolde hempsmoue en ’n geweer hier oor sy skoot. Oor sy skouer pryk sy patroonband.

„Julle het mos beter geweet toe ek gepraat het,” sê die man in ’n basstem. „Ek het julle gesê dat die pad doodloop. Hierdie motor-tjie sal nie meer veel verder kan gaan nie. As ek reg onthou, is hier ’n spruit voor en daardeur sal hierdie gogga nie kan kruip nie. Die woud word al digter hoe verder ons gaan.”

Die lang man langs die bestuurder krap sy kop en droog nou ook die sweet van sy voorhoof af. Hy klap na ’n paar lastige steekvlieë wat hier op sy wang wil kom sit en suig.

„Ek het ook nog geen wild bespeur nie. En ek dag dat hier baie wild is in julle Afrika.”

Die frisgeboude grootwildjagter agter in die motor, met sy groot kop, groot hande en bonkige spiere, versit die geweer op sy skoot en antwoord:

„Afrika se diere is nog nie aan ’n dreunende motor gewoond nie. As ons hulle wil kry, moet ons die bosse instap met draers agter ons aan. Dit was my voorstel in die eerste instansie, maar julle Amerikaners weet altyd beter.”

„Ek het al baie gejag in my lewe, Jansen,” antwoord die lang man langs die bestuurder, „en toe het ons met hierdie motor binne enkele treë van die wild af gekom. Ons het daardie jaar hope geskiet.”

Lukas Jansen, die ervare grootwildjagter uit Suid-Afrika, lag en dan sê hy sarkasties:

„In die eerste instansie noem ek dit nie jag nie. Dit is moord. ’n Mens moet die diere darem ’n kans gee; dan is dit sport. Verder sal ek graag wil weet waar julle met hierdie motor agter grootwild

aangery het."

„Dit was in die Soedan, Jansen, en laat ek jou asseblief daaraan herinner dat hierdie jagekspedisie nie sport is nie, maar besigheid. Die man wat jou 'n duisend rand vooruit betaal het om as gids op te tree en te help skiet, het hierdie toer georganiseer en gefinansier, en hy verwag duisende rande se huide en velle en ivoor. Hy het vierduisend rand in hierdie ekspedisie gestee. Hy verwag ten minste 'n profyt, en ons twee hier het hom verseker dat hy minstens tienduiseend rand sal maak. Ek gaan ook nie hier weg voordat daardie bedrag ingesamel is nie."

„Dit is nie onmoontlik dat ons daardie bedrag aan krokodilvelle en ivoor kan insamel nie, Stanley, maar dan moet julle ten minste my metode volg."

Die lang Amerikaner, Stanley, met sy bos krulhare en donkerbruin oë, spuug by die venster uit.

„Ek het nie geweet julle woude is so dig nie, maar ek stel voor dat ons voortgaan met die motor. Ek dink jy het nog nie veel kennis van 'n motor nie, Jansen. Julle mense jag te voet of op lui donkies, en dit klink darem so stadig en ongemeganiseerd."

Daar heers 'n oomblik lank stilte waarin Stanley kwaai na die vlieë en muskiete om hom klap. Hy kry bedompig warm en weet dat Jansen reg is, maar hy is 'n koppige jagter wat nie sommer wil toegee dat hy verkeerd is nie. Buitendien het hy nog nooit te voet tussen die lower ingegaan nie. Dit lyk vir hom 'n stadige manier om te skiet, en as Amerikaner glo hy aan massaproduksie.

„Gaan maar voort, George," beveel Jack Stanley sy maat, George Smart, hier langs hom agter die stuurwiel.

George slaan egter die rem aan.

„Kom ons slaan eers die kap af," stel hy voor, en hy klim sommer uit om dit te doen.

Toe hy die pap tent laat sak, voel hy sommer beter, en die motor brul weer met stampe en stote vorentoe. Lukas Jansen sit met 'n breë glimlag agter in die motor. Sy blou oë is op skrefies getrek terwyl hy hier tussen die bosse inkyk op loer na die grootwild. Hy jeuk al om sy eerste skoot te skiet. Hy was langer as twee jaar laas hier. 'n Maand gelede het hy weer 'n ekspedisie hierheen onderneem om krokodille te jag en hulle velle te verkoop, maar hy was ongelukkig. Hy het R1,600 gemors om hierheen te kom. Lukas

was op die punt om terug te draai na Johannesburg toe, toe die geselskap van ses Amerikaners hier opgedaag het. Hy het hulle op Pawnville in die kroeg ontmoet, en daar het die leier van die ekspedisie aan hom 'n aanbod gemaak as hy hulle as gids vergesel. Dit was 'n goeie aanbod. Hy het 'n duisend rand vooruit ontvang en aan hom is verder belowe dat hy nog 'n duisend rand sal kry wanneer hulle ten minste vyftig olifante platgetrek het. Lukas het geweet dat hier nie veel wild is nie. In die afgelope aantal jare het grootwildjagters hierdie strook skoon gestroop. Lukas self het dae lank hier rondgejag en al wat hy kon kry, was twee olifante en drie luiperds. Dit is wat sy duur jagtog opgelewer het. Die Amerikaners was egter vuur en vlam en hulle het vertel dat hulle gehoor het dat die wêreld hier wemel van die olifante en die krokodille. Net Lukas het geweet dat die krokodille in die waters skelm is en ook op groot skaal na die kleiner riviere verhuis het. Dit is ook net Lukas wat geweet het dat geen witman dit nog ooit oor die Rivier van die Son gewaag het nie, want oorkant die rivier loop die dood op twee bene rond. Anderkant die rivier woon 'n Masai-stam wat hulleself die Krokodilmanne noem. Die Krokodilmanne word regeer deur 'n ou vrou, 'n townares, en 'n koning wat glo dat dit heiligskenis is om enige van die diere aan hulle kant van die rivier te dood. Veral die krokodille, die olifante en die luiperds is hulle heilige diere. Dit is die geeste van hulle gestorwe voorouers, en hulle beskerm daardie diere met hulle bloed. Maar Lukas het hierdie duisend rand nodig gehad, en daarom het hy die aanbod aangeneem met die hoop dat drie jagers beter sal vaar as een. Die Amerikaanse ekspedisie het twee jagters saamgebring, naamlik die twee manne in die motor by Lukas, Jack Stanley en George Smart. Die ander vier Amerikaners het bloot vir die genot van die ekspedisie saamgekom. Hulle bestaan uit die grootbaas, Louis Bronner, Irene Bronner, sy dogter wat 'n professionele fotograaf is, haar broer, Syd Bronner, en Claude Miller.

Die motor grom deur die woud. Hier is geen pad nie, maar die motor vleg kronkelend deur die struik en lang gras. Telkens moet die insittendes laag buk wanneer hulle onder laaghangende takke deurry.

'n Paar tree verder trap George rem en bring die motor binne 'n tree van 'n diep spruit tot stilstand.

„Soe!” sê hy. „Dit was so amper!”

„So amper wat?” blaf Jack terug.

„Kan jy nie sien nie? Ek het amper in hierdie spruit ingery. Die bosse is darem nou te dig. Ons sal moet omdraai.”

Nou sien Jack eers die spruit hier voor hulle. As George dit nie betyds gesien het nie was dit klaarpraat met hulle en met die motortjie. Die walle van die spruit is steil en toe Jack die takke voor hom wegdruk, kan hy die water ver onder sien blink.

Lukas klim dadelik uit. Hy pluk 'n tak en begin die vlieë om hom wegwaai. Eers volg Jack sy voorbeeld, en dan George. Lukas hou Jack dop. Dit is duidelik dat hy teleurgesteld is. Hy staar tussen die bosse deur en buk dan om tussen die stamme deur te sien. Hy gewaar egter niks voor hom nie. Al wat hy hoor, is die aanhoudende geskree van ape. Van vroeg af al gaan hierdie ape te kere. Hulle ry al vier uur en hulle het nog niks noemenswaardigs gesien nie, nie eens 'n bokkie nie. George vryf aan sy ken en hy haal sy geweer uit die motor en hou dit in die waai van sy arm vas.

„Ek skat Lukas Jansen was reg. Ons sal nie hier deurkom nie en ons sal ook moeilik kan omdraai. Ons sal met ons messe van die takke moet wegkap om die motor terug te stoot sodat ons kan draai.”

Lukas druk die takke weg en verdwyn tussen die lower. Binne enkele oomblikke kan die twee Amerikaanse jagters hom nie meer sien nie, maar hulle kan hom deur die lower hoor beweeg.

„Wat help dit, George? Die wêreld is te dig. Al is hier diere, sal ons hulle nie sien nie—nie voordat ons op hulle afkom nie.”

„Kom ons volg Jansen,” stel George voor. „Hy behoort beter te weet. Ek het nie geweet die woud is so dig nie, anders sou ek uit die staanspoor saam met hom gestem het dat ons muile moet huur en te voet moet loop waar ons nie meer kan ry nie.”

„Toe maar, môre sal ons dit doen en sommer die draers ook saambring. Ek wil eers weet of dit die moeite werd is om hier te kom jag, voordat ek die swartes saam inbring.”

„Ek kan dit net nie verstaan nie! Ons het nog niks gesien nie!” kerm George toe hulle die struikgewas platloop en agter Lukas aansukkel.

'n Paar honderd tree verder haal hulle Lukas in. Lukas hou sy oë oop en hy luister fyn.

„Watter kans het jy om hier 'n tier of 'n leeu te skiet?” wil Jack weet.

„Jou kans is goed as jy net vinnig skiet. Jy sien hom gewoonlik nie voordat hy spring nie.”

„Dit is 'n gevaarlike spel, Lukas,” meen George.

„Dit is soos ons hier jag,” antwoord Lukas kortaf.

Hy loop voor en 'n paar tree verder steek hy vas. Hier is 'n geritsel voor hulle in die digte bos. Lukas maak hom gereed om te skiet. Hy staan net vir 'n sekonde, dan hoor hy die gegrom van 'n luiperd. Hy draai hom om na die ander twee en fluister:

„Dit is 'n luiperd. Laat ek hierdie een skiet.”

Lukas tree vorentoe. Hy druk die takke sorgvuldig opsy, en die ander twee volg hom versigtig. Hulle haal skaars asem en nou voel hulle nie meer verveeld nie.

Lukas kruip stadig om die stam van 'n boom en dan sien hy die luiperd voor hom. Die gespikkelde kat staan roerloos tussen die sekelbosse, en hy staar Lukas met groot oë aan. Lukas bring die geweer vinnig na sy skouer toe en lê aan, maar voordat hy die sneller kan trek, swiep daar iets deur die lug. Dit klap soos iets teen die kolf van sy geweer vasslaan. Lukas swaai gevaarlik eenkant toe, en in daardie oomblik verdwyn die luiperd tussen die bosse. Agter hom stuur Jack Stanley 'n vinnige skoot agter die luiperd aan. Die takke raas soos die luiperd volg, en nou sien Lukas eers wat gebeur het. 'n Pyl steek in sy geweer se kolf vas, en die kontak van die pyl met die kolf was so geweldig dat dit Lukas byna onderstebo gestamp het.

Jack Stanley skree sy teleurstelling uit en hy vra:

„Is dit soos julle Suid-Afrikaners mik?”

Nou sien hy egter die pyl wat in Lukas se kolf vassteek. George staan bang en toekyk terwyl Lukas die pyl uittrek en besigtig.

„Wat is dit?” wil Jack weet en hy gryp die pyl uit Lukas se hand onderwyl George bang rondkyk.

„Dit is 'n pyl. Kan jy nie sien nie?” snou Lukas hom toe en sy oë soek in die omgewing rond.

Al drie besef nou dat hier waarskynlik 'n inboorling in die buurt moet wees, en nou voel hulle nie meer veilig nie en hou hulle gewere gereed. Lukas kan dit egter nie verstaan nie. Hy weet dat die Krokodilmanne oorkant die Rivier van die Son is, en hulle is

nog nie naby daardie rivier nie. Die Krokodilmanne is ook spiesmanne, nie pylmanne nie. Die enigste wesens wat in hierdie buurt met pyl skiet, is Pigmeë en daar is nie baie van hulle nie, want dit is nie hulle land hierdie nie. Dit is die land van die Masai, en die Masai is almal met kort strydbyle en lang spiese gewapen.

Lukas word ineens bang, maar hy wil dit nie wys nie.

„Hou julle gereed,” fluister hy onnodig aan die twee Amerikaners wat alreeds op hulle hoede is. „Kom stadig agter my aan. Kyk goed rond. Die pylskietter moet hier êrens wees.”

„Dit is duidelik dat hy wou verhoed het dat jy die luiperd omkap,” kom dit wys van George.

Lukas knik sy hoof en stap verder, stadig, aarselend en met so min geraas as moontlik. Dit is egter onmoontlik om sonder geluide te beweeg. Mens moet die takke steeds voor jou wegdruk, want dit is digte bosse wat tussen die groter woudreuse groei. Lukas weet dat iets nie pluis is nie, maar hy weet ook dat die luiperd nie ver gevlug het nie.

„Vergeet julle die tier. Ek sal op hom konsentreer. Hou julle jul oë oop vir enige ander beweging in die bosse langs ons.”

Jack en George se oë is egter reeds wawyd oop.

Hulle vorder meer as tweehonderd tree en dan steek Lukas vas.

Hy hoor skielik 'n geritsel in die boomtoppe bokant hulle. Al drie kyk op, maar die blaredak bokant hulle hoofde is te dig. Hulle kan niks sien nie. Ineens sien George egter 'n groot skaduwee wat voor hulle op die sonkolle val.

„Daar is iets in die boomtoppe!” fluister hy hees. „Kyk sy skaduwee! Dit is 'n groot ding! 'n Gorilla!”

Lukas kyk nou self na die sonkolle voor hom. Daar is geen luggie wat trek nie. Net hier en daar val die sonlig in helder kolle deur die blaredak. Die sonkolle word afgewissel deur donker skaduwee-kolle, en dit is oor hierdie sonkolle wat 'n bonkige skaduwee stadig beweeg. Lukas se hart klop tot in sy keel. Dit is die skaduwee van 'n groot ding, maar dit lyk nie soos die skadugestalte van 'n gorilla nie. Daar is iets mensliks in die beweging van daardie skaduwee. Hy kyk vinnig op na die boomtoppe. Net vir 'n oomblik sien hy 'n gedeelte van 'n swart gestalte, maar dan verdwyn dit.

Die twee Amerikaners het dit ook gesien. Hulle kyk na mekaar en dan weer na die sonkolle. Die skaduwee het ook verdwyn.

„Wat was dit?” vra Jack.

„'n Gorilla?” vra-sê George.

Lukas skud sy kop, maar sê niks nie.

Hy beweeg weer vorentoe. Die ander twee volg hom. Lukas lê geen tien tree af nie, dan steek hy vas en bring die geweer vinnig na sy skouer. Die groot luiperd staan geen dertig tree van hom af nie.

• Skielik bulder 'n hol stem egter hier by hom:

„Moenie skiet nie! . . . Dit is my tier!”

Die geweer val amper uit Lukas se hand. Afrikaans is sy moedertaal, en hier hoor hy dat iemand in die bosse met hom in sy eie taal praat. Die twee Amerikaners kyk ook verbaas op, want die stem kom van bo. Eers toe die takke skuins bokant hulle ritsel, sien hulle die swart figuur op 'n dwarstak sowat tagtig tree bokant hulle.

Helder sweetdruppels pèrel van Lukas se voorhoof af op sy hande. Die twee Amerikaners staan oopmond, want daar bo in die boom staan 'n swart gestalte van 'n ding met die kop van 'n luiperd en die lyf van 'n mens. Hy staan regop sonder om aan iets vas te hou. Daar is 'n boog in sy hand, en hulle kan sien dat die pyl gereed oor die boog lê om afgeskiet te word. Al staan die gestalte half in die skaduwees, kan hulle sien dat die swart tierkop met die oë na hulle toe gedraai is.

Jack Stanley lig sy geweer vinnig, maar George klap die loop af en skree:

„Moenie skiet nie, man!. . . Dit is 'n mens! Hy het 'n taal gepraat!”

„Hy het geen reg om ons te dwarsboom nie! Hy is 'n . . . 'n barbaar of 'n halfdier!”

Lukas stap nou half voor Jack in. 'n Legende wat hy een aand by 'n kampvuur gehoor het, het hom skielik bygeval. 'n Masai-soldaat het die storie vertel.

„Ons is jammer. . . maar. . . maar het gedink dat dit 'n wilde tier is!” roep Lukas na bo. „Ons is jagers. Hierdie twee is van Amerika.”

„Ek kan dit sien,” praat die stem skor uit die bosse, „maar hier aan hierdie kant van die Rivier van die Son soek julle verniet na wild. Jagers voor julle het 'n slagting aangerig. Die diere het almal oorgevlug na die land van die Krokodilmanne.”

Die twee Amerikaners kyk vraend na Lukas, en Lukas kyk nou

ook na hulle om te vertaal wat die stem aan hom gesê het. Daar is duidelik vrees in Lukas se oë te lees. Die verskyning van hierdie legendariese gestalte het hom skoon in verwarring gebring.

„Wat is dit?” skree Jack. „En wie is hy om pyle op ons af te skiet? Wat is hy?”

Lukas antwoord egter nie reguit op sy vrae nie.

„Hy sê hier is geen wild nie. Daardie tier is sy tier. . . Ek bedoel dit is sy mak tier. Hy. . .”

Verder kom hy nie. Jack spring agter hom uit en druk sy geweer teen sy skouer om op die gestalte bo in die boom aan te lê, maar dan begin hy sy oë knip en kyk verbaas na die ander twee.

„Hy is weg! . . . Hy het verdwyn. . . sonder geluid!”

Jack loop vinnig ’n endjie tussen die bosse in, maar toe die ander twee hom nie volg nie, steek hy vas. Daar is geen teken van die vreemde gestalte nie en geen spoor van die tier nie. Hy draai om en loop haastig weer terug.

„Wat was dit, Lukas, en wat gaan aan?”

Lukas gaan leun moeg teen ’n boomstam. Hy haal sy pyp uit en stop dit met bewende hande.

„Jou hande bewe,” merk Jack op. „Wil jy tog nie sê dat jy bang is nie? Dit is seker maar net ’n inboorling wat hom so vermom. As George my nie teengehou het nie, sou ek hom geskiet het.”

Lukas steek sy pyp op.

„Ek weet nie wat om te antwoord nie, Jack, want ek kan skaars glo wat ek gesien het. Dit was die Swart Luiperd. . . Hy praat my taal.”

„Wat? Die Swart Luiperd? Wat se onsin is dit?”

Nou lag Lukas skor uit sy keel. Hy voel nou verlig dat die ding weg is.

„Die moeilikheid is dat ek ook al die tyd gedink het dat dit onsin is. Maar nou het ek die ding self gesien. Dit was die Swart Luiperd.”

Jack spuug op die grond.

„Is dit nou ’n mens in vermomming, of ’n dier, of ’n inboorling of ’n halfmens-halfdier?”

„Volgens die Masai aan hierdie kant van die rivier is dit ’n wese wat onsterflik is. Hy het in die bosse kom woon, nog voordat die son met die maan getroud is, om hulle woorde aan te haal. Hy is ’n

vriend van hulle voorvaders en hulle beskou hom as ’n groot towenaar; ’n kat-mens met baie lewens. Solank hy hier is, kan hy alle onheil van hulle afweer.”

George kyk ’n bietjie bang om hom heen.

„Jy bedoel dat dit nie ’n vermomming is wat hy aan het nie.

„Die Masai sê net hy is ’n dier-mens, die deurlugtige Luiperdman, die kat met baie lewens. Dit is al wat ek kan sê, en ek weet verder dat hy soos ’n gees beweeg, praat asof hy uit ’n grafkelder praat, en beter met pyl en boog skiet as die meeste mense met ’n geweer.”

Daar is lang oomblikke van stilte. Elkeen bepeins die ervaring wat hulle so pas beleef het.

„Wat het hy van die diere gesê?” vra Jack skielik.

„Hy. . . hy beweer. . .” hakkels Lukas, „dat daar niks aan hierdie kant van die rivier is nie. Alle wild het oorkant toe gevlug.”

„Waarom gaan ons nie oor die rivier nie?”

„Omdat julle lisensie julle nie in daardie gebied toelaat nie,” antwoord Lukas.

„Wie sal weet of ons die olifante aan hierdie kant of aan die ander kant geskiet het?” vra hy met ’n grynslag.

„Dit is belaglik om daaraan te dink. Dit is die tuiste van die Krokodilmanne. Julle is seker teen hulle gewaarsku.”

Daar is ’n frons op Jack se voorhoof en die grynslag is steeds op sy lippe.

„Ons is gewaarsku, maar ons het gewere en ons is jagters. Hoekom moet ons bang wees vir inboorlinge, vir barbare?”